

Asia C-175/21

**Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 98 artiklan 1 kohdan mukainen
ennakkoratkaisupyynnön tiivistelmä**

Jättämispäivä:

17.3.2021

Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin:

Sąd Okręgowy w Warszawie (Puola)

Ennakkoratkaisupyynnön esittämistä koskevan päätöksen tekemispäivä:

3.2.2021

Kantaja:

Harman International Industries, Inc.

Vastaaja:

AB SA

Pääasian kohde

EU-tavaramerkkien antamien yksinoikeuksien loukkaamisen vuoksi esitetyt vaatimukset

Ennakkoratkaisupyynnön kohde ja oikeudellinen perusta

Asetuksen 2017/1001 15 artiklan 1 kohdan, luettuna yhdessä SEU 19 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan ja SEUT 36 artiklan toisen virkkeen kanssa, tulkinta, kun tarkastellaan kansallisten tuomioistuinten oikeuskäytännön yhdenmukaisuutta näiden säännösten ja määräysten kanssa EU-tavaramerkkien loukkauksia koskevissa asioissa; SEUT 267 artikla

Ennakkoratkaisukysymykset

Onko SEUT 36 artiklan toista virkettä, luettuna yhdessä Euroopan unionin tavaramerkistä 14.6.2017 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2017/1001 15 artiklan 1 kohdan sekä SEU 19 artiklan 1 kohdan toisen

alakohdan kanssa, tulkittava siten, että ne ovat esteenä jäsenvaltioiden kansallisten tuomioistuinten käytännölle, jonka mukaisesti tuomioistuimet

- hyväksyessään tavaramerkin haltijan vaatimukset, jotka koskevat EU-tavaramerkillä varustettujen tavaroiden tuonnin, markkinoille saattamisen, tarjoamisen, maahantuonnin ja mainonnan kieltämistä tai tällaisten tavaroiden määräämistä markkinoilta vedettäväksi tai tuhottaviksi
- määritessään turvaamismenettelyssä EU-tavaramerkillä varustetut tavarat takavarikoitavaksi

viittaavat ratkaisuisaan ”tavaroihin, joita tavaramerkin haltija tai joku muu hänen suostumuksellaan ei ole saattanut markkinoille Euroopan talousalueella”, minkä seurauksena sen määrittäminen, mitä EU-tavaramerkillä varustettuja tavaroita tuomioistuimessa määrättyt käskyt ja kiellot koskevat (toisin sanoen sen määrittelemisen, mitä tavaroita tavaramerkin haltija tai joku muu hänen suostumuksellaan ei ole saattanut markkinoille Euroopan talousalueella), jätetään ratkaisun yleisluontoisen muotoilun vuoksi täytäntöönpanevalle viranomaiselle, joka tätä määrittäessään nojautuu tavaramerkin haltijan ilmoitukseen tai hänen toimittamiinsa välineisiin (mukaan lukien ohjelmistotyökalut ja tietokannat), ja mahdollisuus kyseenalaistaa edellä mainitun täytäntöönpanevan viranomaisen toimet tuomioistuimessa oikeudenkäyntimenettelyssä on suljettu pois tai se on suppea vastaajalla turvaamis- ja täytäntöönpanomenettelyssä olevien oikeussuojakeinojen luonteen vuoksi?

Unionin oikeussäännöt, joihin viitataan

Euroopan unionin tavaramerkistä 14.6.2017 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2017/1001 (EUVL 2017, L 154, s. 1) 15 artiklan 1 kohta

Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen (jäljempänä SEUT) 36 artikla

Euroopan unionista tehdyn sopimuksen (jäljempänä SEU) 19 artiklan 1 kohdan toinen alakohta

Teollis- ja tekijänoikeuksien noudattamisen varmistamisesta 29.4.2004 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2004/48/EY (EUVL 2004, L 157, s. 45) 8 artikla

Kansalliset oikeussäännöt, joihin viitataan

Puolan 17.11.1964 annetun siviiliprosessilain (Kodeks postępowania cywilnego, jäljempänä siviiliprosessilaki) (yhtenäistetty teksti Dz. U. 2019, järjestysnumero 1460, sellaisena kuin se on muutettuna) 325 §, 758 §, 759 §:n 1 momentti, 767 §:n 1, 2, 4 ja 5 momentti, 777 §:n 1 momentin 1 kohta, 803 §, 840 §:n 1 momentin 1

ja 2 kohta, 843 §:n 2 ja 3 momentti, 1050 §:n 1 ja 3 momentti ja 1051 §:n 1 momentti

Yhteenveto tosiseikoista ja menettelystä

- 1 Pääasian kantajalla, Harman International Industries Inc. -yhtiöllä, joka on sijoittautunut Stamfordiin (Yhdysvallat), on yksinoikeus rekisteröityihin EU-tavaramerkkeihin numero 001830967, 005336755, 015577621, 003191004, 003860665, 0150221652, 001782523, 005133251 ja 009097494.
- 2 Kantajan edellä mainituilla EU-tavaramerkeillä varustetuilla tuotteilla (audiovisuaaliset laitteet, mukaan lukien kaiuttimet, kuulokkeet ja äänijärjestelmät) on Puolan alueella yksi jakelija, jonka kanssa kantaja on tehnyt jakelusopimuksen ja jonka välityksellä kantajan tuotteita myydään elektroniikkakaupoissa loppuasiakkaille.
- 3 Kantajalla on käytössä tuotteiden merkitsemisjärjestelmä. Näiden merkintöjen perusteella ei aina ole mahdollista määrittää, onko kantaja tarkoittanut yksittäisen tuotteen Euroopan talousalueen (ETA) markkinoille vai ei, sillä joidenkin kantajan tavaramerkillä varustettujen tuotteiden merkinnöissä ei määritellä paikkaa, jossa tavara on ollut tarkoitus saattaa ensimmäistä kertaa markkinoille kantajan suostumuksella, koska aluetta tarkoittavat lyhenteet puuttuvat. Osa pakkausmerkinnöistä esiintyy siis sekä ETA:n markkinoille että ETA:n ulkopuolisille markkinoille tarkoitettujen tuotteiden pakkauksissa. Jotta pystytään määrittämään, mille markkinoille nämä tuotteet oli tarkoitettu, on käytettävä kantajan hallussa olevaa ohjelmistotyökalua, johon sisältyvässä tuotetietokannassa on mainittu, mille markkinoille kukin yksittäinen tuote on tarkoitettu.
- 4 Pääasian vastaaja, AB SA -yhtiö, jonka kotipaikka on Magnicessa (Puola), harjoittaa elektronisten laitteiden jakeluliiketoimintaa. Vastaaja saattoi Puolan markkinoille kantajan valmistamia tavaroita, jotka kantaja oli merkinnyt EU-tavaramerkeillä. Vastaaja hankki kyseiset tavarat toiselta myyjältä eikä siltä Puolan markkinoilla toimivalta jakelijalta, jonka kanssa kantaja oli tehnyt sopimuksen. Toinen myyjä vakuutti vastaajalle, että kyseisten tuotteiden saattaminen Puolan markkinoille ei loukkaa kantajan yksinoikeuksia näiden tuotteiden EU-tavaramerkkeihin, koska nämä oikeudet olivat sammuneet sen vuoksi, että kantaja tai joku muu hänen suostumuksellaan on aiemmin saattanut kyseiset EU-tavaramerkeillä varustetut tuotteet markkinoille Euroopan talousalueella.
- 5 Kantaja vaatii, että ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin kieltää vastaajaa loukkaamasta kantajalle kuuluvia EU-tavaramerkkioikeuksia kieltämällä sellaisten yhdelläkin kantajan EU-tavaramerkillä varustettujen kaiutinten, kuulokkeiden sekä näiden tuotteiden pakkausten, joita kantaja tai joku muu hänen suostumuksellaan ei ole saattanut markkinoille Euroopan talousalueella, tuonnin, markkinoille saattamisen, maahantuonnin, tarjoamisen, mainostamisen ja varastoimisen. Kantaja vaatii myös, että tuomioistuin määrää vastaajan vetämään

markkinoilta tai tuhoamaan tällaiset kaiuttimet ja kuulokkeet sekä niiden pakkaukset.

Yhteenveto ennakkoratkaisupyynnön perusteista

- 6 Vastaajan on hyvin vaikea osoittaa tuomioistuinkäsittelyssä, että kantaja tai joku muu hänen suostumuksellaan on saattanut yksittäisen tavaran markkinoille Euroopan talousalueella. Vaikka vastaaja voi kääntyä myyjän puoleen, hän ei saa tietoa siitä, keneltä yksittäiset tavarat on hankittu, sillä toimittajat eivät halua paljastaa hankintakanaviaan, jotta he eivät menettäisi asiakkaitaan.
- 7 Puolalaisten tuomioistuinten käytännön mukaan tuomiolauselmissä, joissa hyväksytään kanne ennakkoratkaisua pyytävässä tuomioistuimessa käsiteltävän asian kaltaisessa asiassa, käytetään ilmaisua ”kantajan tavaramerkillä varustetut tavarat, joita kantaja (EU-tavaramerkin haltija) tai joku muu hänen suostumuksellaan ei ole aiemmin saattanut markkinoille Euroopan talousalueella”. Vastaavasti on muotoiltu tuomioistuinten ratkaisut, joissa direktiivin 2004/48 8 artiklan kansallisten täytäntöönpanosäännösten nojalla määrätään paljastamaan tiedot tavaroiden alkuperästä ja jakeluverkostosta, sekä päätökset, joissa määrätään turvaamistoimista, kuten esimerkiksi tällaisten tavaroiden takavarikoimisesta.
- 8 Kaikki edellä mainitut ratkaisut ovat täytäntöönpanoperusteita, joiden nojalla tehdään täytäntöönpanotoimenpiteitä. Käytännössä edellä esitetty ratkaisujen muotoilutapa herättää vakavia epäilyksiä tällaisen ratkaisun täytäntöönpanovaiheessa. Esimerkiksi päätös turvaamistoimesta, joka tehtiin ennen kuin asian käsittely aloitettiin ennakkoratkaisua pyytävässä tuomioistuimessa, pantiin täytäntöön siten, että kantaja otti haltuunsa kaikki hänen tavaramerkeillään varustetut vastaajan omistamat tavarat. Lopuksi kantaja osoitti täytäntöönpanovalle viranomaiselle ne yksittäiset tavarat, jotka kantaja oli tuonut Euroopan talousalueelle eli joiden osalta yksinoikeus tavaramerkkiin oli sammunut. Tuomioistuimen ratkaisun sisältöä siis täydennettiin täytäntöönpanovaiheessa kantajan ilmoituksella. Pelkän tuomioistuimen ratkaisun sisällön perusteellahan ei ollut mahdollista määrittää, mitkä yksittäiset tavarat pitäisi takavarikoida, minkä johdosta täytäntöönpaneva viranomainen tukeutui velkojan ilmoitukseen.
- 9 Toisessa ennakkoratkaisua pyytävän tuomioistuimen käsittelemässä asiassa annettiin ratkaisu, jossa kyseinen tuomioistuin velvoitti vastaajan antamaan tietoja sellaisten hänen omistamiensa laitteiden jakeluverkostosta, jotka oli varustettu kantajan EU-tavaramerkillä ja joita kantaja tai joku muu hänen suostumuksellaan ei ollut tuonut Euroopan talousalueelle. Kyseisen ratkaisun tulkintaa koskevalla päätöksellään tuomioistuin velvoitti vastaajan antamaan ulosottomiehelle kyseessä olevien laitteiden kaikki sarjanumerot ja kantajan antamaan ulosottomiehen käyttöön tietokannat, joiden avulla ulosottomies voisi tarkistaa, onko kantaja tai joku muu hänen suostumuksellaan saattanut yksittäisen tavaran markkinoille

Euroopan talousalueella. Sąd Apelacyjny w Warszawie (Varsovan ylioikeus) muutti tätä ratkaisua päätöksellään, jonka mukaan ratkaisuun sisältyvä muotoilu, jossa käytettiin ilmausta ”tavarat, joita kantaja tai joku muu hänen suostumuksellaan ei ole saattanut markkinoille Euroopan talousalueella”, tosiasiallisesti jättää vastaajan arvioitavaksi, mitkä hänen omistamansa laitteet kantaja tai joku muu hänen suostumuksellaan on saattanut markkinoille Euroopan talousalueella. Tämän seurauksena vastaajalla oli oikeus vastata kantajalle, ettei hänen omistuksessaan ole lainkaan kyseisen ilmaisun tarkoittamia tavaroita.

- 10 Ratkaisujen muotoilu edellä mainitulla tavalla johtaa siis täysin vastakkaisiin tapoihin panna ne täytäntöön – alkaen siitä, että täytäntöönpano kohdistetaan kaikkiin vastaajan hallussa oleviin kantajan tavaramerkeillä varustettuihin tavaroihin (riippumatta siitä, ovatko kantajan näihin tavaroihin liittyvät tavaramerkkioikeudet sammuneet), ulottuen siihen, että kantajalta evätään oikeussuoja ja vastaajalle jätetään sen arvioiminen, mitkä hänen hallussaan olevat kantajan tavaramerkillä varustetut yksittäiset tavarat kantaja tai joku muu hänen suostumuksellaan on saattanut markkinoille Euroopan talousalueella. Tämän seurauksena edellä esitetty ratkaisujen muotoilutapa herättää epäilyksiä kansallisen oikeuden säännösten näkökulmasta, sillä kansallisen tuomioistuimen ratkaisu osapuolten vaatimuksiin pitäisi muotoilla siten, että ratkaisun toteuttaminen olisi mahdollista pelkän tuomiolauselman sisällön perusteella ilman, että on tarpeen viitata perusteluihin tai tehdä lisätoimenpiteitä. Ennakkoratkaisua pyytävän tuomioistuimen mielestä edellä mainitun ilmauksen käyttäminen ratkaisussa annettujen kieltojen tai määräyksien sisällössä tarkoittaa, että tuomioistuimen ratkaisussa tosiasiallisesti toistetaan niiden säännösten sisältö, joihin se perustuu, eikä konkretisoida näistä säännöksistä käsitellyn osapuolille johtuvia velvollisuuksia.
- 11 Kantaja perustelee, että ratkaisun muotoileminen edellä esitetyllä tavalla on perusteltua, vaikka se johtaisikin väliaikaisesti sellaisten tavaroiden takavarikointiin, joita ei sammuneen tavaramerkkioikeuden vuoksi pitäisi takavarikoida, koska vastaajan pitäisi kantajan tavaramerkkioikeutta loukatessaan pystyä ennakoimaan täytäntöönpanomenettelystä aiheutuvat hankaluudet.
- 12 Ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin epäilee kantajan perustelua. Tällaisen perustelun hyväksyminen johtaa nimittäin tilanteisiin, joissa jäsenvaltion kansallisen tuomioistuimen ratkaisun perusteella takavarikoidaan tavaroita, joiden vapaa liikkuvuus Euroopan talousalueella on laillista, ja joissa takavarikko tehdään, vaikka yksinoikeutta tavaramerkkiin ei edes ole loukattu. Tällöin kantajan näkemys tosiasiallisesti mahdollistaa sen, että vastaajalle määrätään seuraamuksia (eli takavarikoidaan vastaajan omistamia tavaroita) vain siitä syystä, että vastaaja käy kauppaa kantajan tavaramerkillä varustetuilla tavaroilla ilman kantajan suostumusta, vaikka suostumusta ei tarvittaisi tavaramerkkioikeuden sammumisen vuoksi.
- 13 SEU 19 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan mukaan jäsenvaltiot säätävät tarvittavista keinoista tehokkaan oikeussuojan takaamiseksi unionin oikeuteen

kuuluvilla aloilla. Tavaroiden vapaa liikkuvuus on tällainen ala, ja unionin oikeuteen sisältyy tavaroiden vapaata liikkuvuutta edistävä säännös EU-tavaramerkin tuottaman oikeuden sammumisesta. Sattuminen on luonteeltaan alueellinen, ja sen päämääränä on varmistaa sellaisten tavaramerkillä varustettujen tavaroiden vapaa liikkuvuus Euroopan talousalueella, jotka tavaramerkin haltija tai joku muu hänen suostumuksellaan on saattanut Euroopan talousalueen markkinoille.

- 14 Ennakkoratkaisua pyytävällä tuomioistuimella on epäilyksiä siitä, taataanko tavaroiden vapaalle liikkuvuudelle tuomioistuimissa oikeussuoja, kun EU-tavaramerkin suoja koskevissa asioissa annetuissa ratkaisuissa käytetään edellä esitettyä muotoilua. Epäilysten syynä on kansalliseen oikeuteen sisältyvä oikeussuojajärjestelmä, jonka oikeussuojakeinoja velallisella on oikeus käyttää täytäntöönpanomenettelyssä, kun täytäntöönpanoperusteet (tuomioistuinten ratkaisut) koskevat EU-tavaramerkin antaman yksinoikeuden loukkauksia. Jäljempänä kuvaillaan näitä oikeussuojakeinoja, niiden perusominaisuuksia ja soveltamiskäytäntöä.
- 15 Väliaikaisen päätöksen (joka koskee tavaroiden takavarikoimista turvaamistoimena) täytäntöönpano kuuluu ulosottomiehelle. Jos ulosottomies on tehnyt takavarikon, velallisella (vastaajalla) on oikeus valittaa ulosottomiehen toiminnasta sąd rejonowyy (piirioikeus) (eli tällaisia valituksia ei käsitellä wydział własności intelektualnej sądów okręgowychssa [alueellisten tuomioistuinten immateriaalioikeuksien jaosto]). Ulosottomiehen toiminnasta tehdyn valituksen tarkoitus on oikaista ulosottomiehen virheet, joissa on kyse siitä, että hän on toiminut täytäntöönpanomenettelyssä siviiliprosessia koskevien säännösten vastaisesti. Kyseessä ei siis ole keino, jonka avulla arvioidaan velkojan vaatimusten aineellisia perusteita. Tämän seurauksena ulosottomiehen toiminnasta tehdyn valituksen yhteydessä ei ole mahdollista ratkaista, onko tavaramerkin haltija tai joku muu hänen suostumuksellaan tuonut merkillä varustetun yksittäisen tuotteen Euroopan talousalueelle.
- 16 Myös käytäntö osoittaa kyseisen oikeussuojakeinon tehottomuuden tilanteessa, jossa tavaramerkin haltija takavarikoi kaikki EU-tavaramerkillä varustetut tavarat (eikä ainoastaan niitä, joita tavaramerkin haltija tai joku muu hänen suostumuksellaan ei ole tuonut markkinoille Euroopan talousalueella). Perehdyttyään vastaajan valitukseen ulosottomiehen toiminnasta eräs tuomioistuin esimerkiksi velvoitti ulosottomiehen pyytämään lausunnon patenttiasiamieheltä, joka totesi lausunnossaan, että ainoastaan kantaja (tavaramerkin haltija) voi osoittaa ne yksittäiset tavarat, jotka pitäisi takavarikoida. Käytännössä siis tavaramerkin haltija (yhteistyössä ulosottomiehen kanssa) määrittää vapaasti takavarikoitavat tavarat, eikä tuomioistuin tarkista tavaramerkin haltijan ilmoitusta, koska tällaista tarkistusta ei voida tehdä ulosottomiehen toiminnasta tehdyn valituksen perusteella.
- 17 Vastaavia epäilyksiä herää myös silloin, kun pannaan täytäntöön tuomiota, jossa kielletään vastaajaa muun muassa tuomasta ja saattamasta markkinoille kantajan

tavaramerkillä varustettuja tavaroita, joita kantaja tai joku muu hänen suostumuksellaan ei ole aiemmin saattanut markkinoille Euroopan talousalueella. Tällaisen tuomion täytäntöönpano kuuluu tuomioistuimelle täytäntöönpanoviranomaisena siviiliprosessilain 1051 §:n perusteella, jonka mukaan tuomioistuin määrää velkojan hakemuksesta velalliselle sakon kuultuaan asianosaisia ja todettuaan, että velallinen on toiminut velvollisuuksiensa vastaisesti. Edellä mainitussa säännöksessä säädetään *expressis verbis* ainoastaan asianosaisten kuulemisesta, mutta ei tuomioistuimen suorittamasta todisteiden arviointimenettelystä, joten tuomioistuin täytäntöönpanoviranomaisena päättää ainoastaan kuulemisen aikana esitettyjen asianosaisten lausuntojen perusteella, koskeeko kyseinen kielto tiettyjä yksittäisiä tavaroita.

- 18 Vaikka tuomioistuimella täytäntöönpanoviranomaisena olisikin oikeus todisteiden arviointimenettelyyn tällaisessa asiassa, se joutuisi tukeutumaan ainoastaan velkojan esittämiin todisteisiin (toisin sanoen velkojan käyttämiin ohjelmistotyökaluihin) sekä niiden perusteella annettuihin ilmoituksiin, koska vastaajan olisi täytäntöönpanomenettelyssä yhtä vaikeaa osoittaa yksittäisen tavaran edellisiä myyjiä ja ostajia kuin oikeudenkäyntimenettelyssäkin (ks. edellä 6 kohta).
- 19 Vastaava tilanne syntyy pantaessa täytäntöön ratkaisua, jossa määrätään tiettyjen tavaroiden markkinoilta vetämisestä tai tuhoamisesta. Tässä tapauksessa täytäntöönpanomenettely tuomioistuimessa perustuu siviiliprosessilain 1050 §:ään, eikä kyseisessä säännöksessä – toisin kuin siviiliprosessilain 1051 §:ssä – säädetä, että täytäntöönpanevan tuomioistuimen on todettava, ettei velallinen ole noudattanut tuomioistuimen ratkaisua. Tämän seurauksena velallisen väitteitä, jotka koskevat täytäntöönpanoperusteessa mainitun velvollisuuden täyttämistä, ei tutkita, mikä johdosta velallinen ei voi puolustautua väittämällä, että yksinoikeus EU-tavaramerkkiin on merkittyjen tavaroiden osalta sammunut.
- 20 Ennakkoratkaisua pyytävän tuomioistuimen mielestä nyt käsiteltävän kaltaisessa tilanteessa on suljettu pois myös velallisen mahdollisuus tehdä täytäntöönpanon vastustamishakemus (valitus). Tällaisen hakemuksen tekemisen edellytyksiä ovat muun muassa sellainen tapahtuma, jonka johdosta ratkaisussa määrätty velvoite on vanhentunut tai sitä ei voida panna täytäntöön, joskus myös maksun suorittaminen ja kuittausta koskeva väite. Täytäntöönpanon vastustamishakemusta ei kuitenkaan käytetä täytäntöönpanoperusteena olevan tuomion sisällön tarkentamiseen. Jos näin ei olisi, täytäntöönpanon vastustamishakemus johtaisi jälleen oikeudenkäyntimenettelyn aloittamiseen.
- 21 Merkityksellisiä ovat myös vaatimukset, jotka kohdistuvat täytäntöönpanon vastustamishakemuksen tekemään velalliseen. Velallisen pitäisi esittää täytäntöönpanon vastustamishakemuksen yhteydessä kaikki mahdolliset väitteet sen uhalla, että hän menettää oikeuden vedota niihin käsittelyn myöhemmissä vaiheissa. Kun kyseisiä tavaroita koskevia toteamuksia on mahdollista esittää ainoastaan tavaramerkin haltijan (velkojan) hallussa olevien todistusaineistojen ja välineiden perusteella, edellä esitetty vaatimus on olennainen este velalliselle,

koska täytäntöönpanon vastustamishakemuksen tekovaiheessa velallinen ei pysty osoittamaan, mitkä täytäntöönpanon kohteena olevat tavarat ovat sellaisia, joita väite tavaramerkkioikeuden sammumisesta koskee.

- 22 Tästä seuraa, että tällaisten menettelysääntöjen vuoksi nyt käsiteltävänä olevien kaltaisia määräyksiä tai kieltoja koskeva täytäntöönpano- tai turvaamismenettely ei takaa välineitä, joilla poistettaisiin se riski, että näitä määräyksiä ja kieltoja sovelletaan sellaisiin yksittäisiin tavaroihin, joiden osalta yksinoikeus tavaramerkkiin on sammunut. Tämän johdosta edellä kuvattu ratkaisujen muotoilukäytäntö voi rajoittaa tavaroiden vapaan liikkuvuuden oikeussuojaa.
- 23 Tämä vaara voitaisiin poistaa muotoilemalla ratkaisut täsmällisesti siten, ettei täytäntöönpanomenettelyn aikana jouduttaisi määrittelemään, mitä velallisen hallussa olevia velkojan tavaramerkillä varustettuja tavaroita tavaramerkin haltija tai joku muu hänen suostumuksellaan ei ole saattanut Euroopan talousalueen markkinoille. Tämä olisi mahdollista viittaamalla ratkaisussa täsmällisesti esimerkiksi niiden tavaramerkillä varustettujen tuotteiden merkintöihin tai sarjanumeroihin, joita kiellot tai määräykset koskevat. Ei pitäisi olla vaikeaa muotoilla vastaajan hallussa ratkaisun antamispäivänä olevia tavaroita koskeva kanne (ja edelleen sen perusteella myös tuomioistuimen tuomio) tällä tavoin. Tavaroiden vapaan liikkuvuuden suoja puolestaan edellyttää, että niistä kantajan tavaramerkillä varustetuista tavaroista, jotka tulevat vastaajan haltuun ratkaisun antamispäivän jälkeen, on pystyttävä määrittelemään yksiselitteisesti, onko tavaramerkin haltija tai joku muu hänen suostumuksellaan saattanut ne Euroopan talousalueen markkinoille vai ei.